

10. december Polio

Det bliver en dårlig dag, jeg ved det. Det bliver en rigtig, rigtig dårlig dag. I dag skal vi til Højrup og stikkes. Vaccineres mod børnelammelse, eller polio som nogen voksne siger. Det er en sygdom, som kan gøre én lam, så man slet ikke kan bevæge sig. Der er mange i hele Danmark, som har fået børnelammelse, så nu skal alle børn vaccineres, så vi ikke bliver syge. Det kan jeg godt forstå er godt, men jeg kan bare ikke li' at blive "stikket", det gør bare så ondt, tror jeg nok. Jeg har fået en indsprøjtning før, men det er så længe siden, at jeg ikke kan huske det. Mor sir', at det er noget pjat, og at jeg skal være en stor dreng, men det kan hun jo sagtens sige. Jeg har tænkt meget på det i de sidste par dage. Lissom' jeg tror, at jeg har glemt det, dukker tanken om turen til Højrup op igen og igen. På en måde er det måske rart snart at få det overstået. Jeg kender godt doktor Bosen, fra dengang jeg

havde mæslinger og han er meget flink og rar, men det er jo lige meget, når det kommer til at gøre ondt. Niels Kresjans storebror, Knud var i Højrup for at blive ”stikket” i sidste uge. Han har fortalt mig, hvor forfærdelig ondt det gjorde. Der var en masse børn, der skreg og græd, og der var også en pige, der næsten besvimede. Jeg blev helt mat i knæene, da han fortalte det. Kan det virkelig passe? Mor siger, at Knud bare siger det for at gøre os bange, men jeg er ikke helt overbevist.

Det er Pers mor, Anne Marie, der kører os til Højrup, hun er den eneste kone, der har kørekort i byen. Jeg har mor med. Per og jeg sir’ ikke meget til hinanden på turen, og jeg tror, at han er lisså’ bange som mig. Jeg har ondt i maven nu, men hvad kan jeg gøre, der er ingen vej uden om.

Vi sidder i venteværelset, der er fyldt med børn og deres mødre. Der er mange, der skal vaccineres i dag. Der ligger Anders And-blade, som vi kan kigge i, mens vi venter, men jeg har ikke lyst. Der går hele tiden børn ind og ud af doktorens værelse, men jeg har ikke hørt nogen råbe eller græde, så det er måske ikke så slemt. Jeg håber.

Så er det min tur. Mor og jeg går ind til doktor Bosen. Jeg sir’ til mig selv, at nu skal jeg være modig, selve stikket er jo hurtigt overstået.

- Nå, Peter, så er det blevet din tur.

Jeg nikker. Nu skal jeg være modig og ikke en pivskid.

- Det går så hurtigt, at du slet ikke mærker det.

Bosen tar’ sprøjten og fylder den med noget væske.

Jeg har smøget det venstre skjortærme op, og er parat.

Bosen tar’ fat i min arm.

- Så, Peter, Nu kommer der et lille stik, og så er det overstået.

Jeg kigger væk, så er det nu.

Jeg mærker et lille stik.

Det var det, var det ikke andet. Jeg er lettet. Tænk, at jeg har været så bange for noget, der slet ikke var så slemt. Det kunne Knud ikke være bekendt, han havde kun sagt det, for at gøre mig bange.

Da vi kører hjemad snakker Per og jeg om, at det snart er jul. Per fortæller om alt det nye legetøj, de har fået i Brugsen. En lille bulldozer, der næsten kan køre selv, og nogle flotte skøjter. Men jeg ved nu nok, hvad jeg ønsker mig. I dag skal vi ikke lege sammen, for Per skal besøge sin mormor.

Det er nu underligt med det, der gør ondt. Det kan godt gøre rigtig ondt, når jeg er til tandlæge i Fåborg. Hvis jeg har et hul i en tand, og tandlægen skal bore, har jeg det ikke så godt. Jeg holder godt fast i armlænet, når hun begynder at bore. Jeg synes, at hun er lidt hård, hun smiler overhovedet ikke. Sidste gang havde mor lovet mig en bog, hvis jeg kunne klare tandlægebesøget uden at klage. Og det gjorde jeg. Da vi gik ind til boghandleren, vidste jeg ikke helt, hvad slags bog jeg kunne tænke mig. Det kunne være, at jeg skulle begynde på en serie, men det skulle bare ikke være Jan-bøgerne, for dem er der mange af de lidt større drenge, der har. Boghandleren viste mig en ny bog, de lige have fået, og som hed ”Rolf på Bjørnø”. Den er den første i en serie om vikingedrengen Rolf, som boede på Bjørnø, og den ø kender jeg, for den kan jeg se fra Fåborg. Mor købte bogen, og jeg tror, at den er spændende, selv om jeg ikke er begyndt at læse den endnu.

Det kan også gøre ondt at ha’ en rokketand, men det på en helt anden måde. Det gør godt nok lidt ondt, men det er mere en kløen. Jeg kan jo selv bestemme, hvor ondt, det skal gøre. Jeg synes, at det er sån’ en dejlig følelse, når tanden begynder at kunne rokkes. Der kan gå dage, hvor fingeren lige skal op til tanden, og rokke den frem og tilbage. Det gør lidt ondt, men ikke ubehageligt. Når tanden så er så løs, at den kan vippes helt til den ene side, ved jeg, at nu kan den snart trækkes ud. Min finger kan tage fat i tanden og jeg kan bare trykke til, for at få den ud. Det gør ondt, men ikke mere end jeg kan holde ud. Og pludselig står jeg med tanden i hånden. Jeg kan smage lidt blod, og tungen skal hele tiden op i hullet, hvor tanden har siddet, og det er lige før, jeg glæder mig til, at jeg får en rokketand igen.

Jeg sidder sammen med mor inde i dagligstuen. Hun sidder under standerlampen og strikker en ny trøje til mig, og det er allerede ved at blive mørkt. Jeg sidder med ”Rolf på Bjørnø”, jeg synes, den er lidt svær at komme i gang med. Det er bedre, når far læser højt. Lige nu læser han ”Peder Most” for os. Den er god. Peder Most er en fattig skibsdreng, der sammen med sin rige ven Fritz er på

en skibsrejse til Spanien. På vej hjem forliser skibet – og så er vi ikke kommet længere, men jeg tror ikke, Peder Most og Fritz drukner.

Jeg tænder for radioen, de fortæller noget om Ungarn, hvor der er krig. Bare vi ikke får krig her. Hver aften, når jeg er kommet i seng og har bedt mit Fadervor, slutter jeg altid af med en ekstra lille bøn om, at der ikke må blive krig. Det hjælper nok ikke, men jeg gør det alligevel. For hvis det nu hjalp.

Hvordan var det i virkeligheden?

Sådan så en tandlægestol ud i min barndom. Det var slet ikke så moderne som i dag. Når tandlægen borede, kunne det virkelig gøre ondt!

